

■ Алімпійскія навіны

СПОРТ БЕЗ МЕЖАЎ

74-гадовы японец

хоча прыняць удзел у Гульнях

Хіросі Хакэцу ўпершыню адправіўся на Алімпійскія гульні больш за пяцьдзясят гадоў таму, а ў гэтым годзе падаў заяўку на ўдзел у адборачным раўндзе (конны спорт) да Рыа-2016. Калі па яго выніках ён патрапіць на Гульні, то стане найстарэйшым спартсменам у алімпійскай гісторыі.

На гэты момант гэта званне належыць шведскаму стралку Оскару Свану, які прыняў удзел у Алімпіядзе 1920 года ў Антверпене (Бельгія) ва ўзросце 72 гадоў і заваяваў сярэбраны медаль.

ПАЗМАГАЕМСЯ ЗА ЛІЦЭНЗІЮ

У штаб-кватэры ФІБА адбылося лёсаванне адборачнага турніру па баскетболе на Алімпіяду ў Бразілію. Беларускія дзяўчаты апынуліся ў групе «С», там яны паспрачаюцца за запаветную пучэўку ў Рыа са зборнымі Карэі і Нігерыі.

Турнір пройдзе з 12 па 19 чэрвеня ў Нанце (Францыя), там выступаць 12 каманд:

Група А: 1. Куба; 2. Новая Зеландыя; 3. Францыя.

Група В: 1. Камерун; 2. Турцыя; 3. Аргенціна.

Група С: 1. Беларусь; 2. Карэя; 3. Нігерыя.

Група D: 1. Венесуэла; 2. Іспанія; 3. Кітай.

Па выніках папярэдняга раўнда каманды, якія занялі 1—2 месцы, выходзяць у наступны круг, дзе пераможцы чвэрцьфіналаў атрымаюць пучэўкі на Гульні, астатнія чатыры зборныя ў плэй-оф разыграюць апошнюю пятую ліцэнзію на Алімпіяду-2016.

Права выступаць у Рыа ўжо маюць дружны Бразіліі (краіна-гаспадыня), ЗША, Японіі, Канады, Сенегала, Сербіі і Аўстраліі.

Нагадаем, што на Алімпіядзе-2008 зборная Беларусі пад кіраўніцтвам Анатоля Буяльскага заняла 6-е месца.

Алена ВАЛЧЭЦКАЯ:

«У ГІМНАСТЫКУ Я ПРЫЙШЛА І стала першай алімпійскай чэмпіёнкай

Першай з гродзенскіх гімнастак у пятнаццацігадовым узросце выканала нарматыў майстра спорту. Стала першай алімпійскай чэмпіёнкай сярод беларускіх гімнастаў. Першай выканала скачок з паваротам на 360 градусаў і іншыя новыя элементы ў гімнастыцы. Нарэшце, першай разгледзела талент у будучай гімнастычнай зорцы Вользе Корбут. А калі ўтварыўся факультэт фізічнай культуры Алена Уладзіміраўна стала яго першым дацэнтам. Заслужаны майстар спорту СССР. Ганаровы грамадзянін Гродна. Хтосьці ад усяго гэтага мог бы і «забранзавецць», не пазбегнуць так званай зорнай хваробы, калі на іншых глядзяць з нейкай недасяжнай для іх вышыні. Але гэта, як пераканаўся карэспандэнт «Звязды», не пра Алену ВАЛЧЭЦКУЮ.

НЕ ЛЯЛЬКІ, А СКАЧКІ І ДАГАНЯЛКІ

— Алена Уладзіміраўна, ведаю, што калі вы вярнуліся дамоў пасля працы ў Амерыцы, вас здзівіў шырокі асартымент тавараў у крамах. А чым запомніўся Гродна як горад дзяцінства?

— Памятаю, яшчэ да майго першага класа ў горадзе былі руіны, а на Савецкай плошчы, каля Палаца тэкстыльшчыкаў, знаходзіўся прыгожы касцёл з чырвонай цэгла — потым яго ўзарвалі.

Фота Яраслава ВАНЮКЕВІЧА.

Гэта да нашага часу горад вельмі разросся, а тады ён быў маленькі. Але, пэўна, не без нейкага шарму. Ала Баянава, калі прыежджала сюды з канцэртамі, сказала: «Якія вам Парыжы патрэбны? Вам ніякіх Парыжаў не трэба».

Ведаеце, які бацькоўскі падарунак быў тады для мяне, дзяўчынкі, самым дарагім? Кірзавыя хлапчуковыя боты. Мы жылі ў прыватным доме непадалёк ад цэнтра горада, аднак дарожная сітуацыя была такая, што дайсці, дапусцім, да ўнівермага было даволі праблематычна. І я была такая шчаслівая, што ў мяне ёсць гэтыя боты!

■ Неслабы пол

«ЖАНЧЫНА МОЖА НЕ ТОЛЬКІ

СВЯТЛАНА АСТАШАВА —

У сезоне 2015-га Святлана прызнана лепшай футбалісткай Беларусі, да сваіх 34 гадоў, а ўзрост дзяўчына не хавае, яна становілася чэмпіёнкай краіны ўжо 14 разоў. За яе плячыма гады выступленняў у лепшых жаночых футбольных клубах Расіі і Казахстана, а яшчэ ў перапынку паміж спартыўнымі падзвігамі, яна паспела выканаць галоўнае прызначэнне жанчыны — стаць мамай.

У перыяд, калі новы сезон яшчэ не пачаўся, а адпачынак ужо прайшоў, Святлана знайшла ў сваім напружаным графіку трохі часу. Наша гутарка пачалася з футбола, але хутка перацякла ў звычайную размову пра жыццёвыя перыпетыі найцікавейшага чалавека. Лепшая футбалістка краіны расказвае пра тое, што прымусіла яе вярнуцца ў спорт пасля нараджэння сына, як шукаць агульную мову з мужчынамі, якія не любяць футбол, і адкрывае сакрэт — у гонар каго назвала сваё дзіця Іосіфам.

«Нам часта не хапае пугі»

— Святлана, раскажыце пра ўзровень жаночага футбола ў нашай краіне. Здаецца, ведаюць пра яго няшмат хто.

— Так. Па сутнасці сёння ў чэмпіянаце краіны за п'едэстал у нас змагаюцца тры каманды, узровень калектываў і саміх гульцоў невысокі. Калі казаць пра зборную, то там зараз адбылася змена трэнера, думаю, гэта пойдзе на карысць. За стырном стаў Эдуард Дземянкавец, гэта спецыяліст з галавой, ён добра разумее футбол. У нацыянальную каманду ўсё часцей запрашаюцца маладыя гульцы, гэта, вядома, не дае імгненны вынік, але калі хочаш атрымаць поспех у будучыні — трэба закласці падмурак.

— На ваш погляд, у чым прычына нізкага ўзроўню?

— Мне здаецца, нам часта не хапае пугі. Калі б было больш жорсткасці і дысцыпліны, то можа і вынік быў бы іншы. Недзе самі гульцы не жадаюць браць усю інфармацыю, якую спрабуе данесці трэнер. Сядзяць у адным клубе па 10 гадоў, страпя-

нуцца, калі выклікаюць у зборную, там стараюцца, а калі вяртаюцца — усё забываюць.

У 2005 годзе я была на зборах у Стайках, у гэты час там трэніраваўся маскоўскі «Спартак», іх трэнер мяне заўважыў і запрасіў пагаварыць. Мы проста гутарылі аб футболе, я расказвала пра сваё бачанне гэтай гульні, а ён задаў мне пытанне: «Ты кнігі чытаеш?» Ну калі футбаліст чытае кнігі, у нас жа такое разуменне, правільна? На гэта ён мне адказаў, што любы футбаліст абавязкова павінен чытаць і ведаць гісторыю. «Якую ты першую будзеш чытаць?» — пытаецца. Я дай ды і ляпну — пра Сталіна. Прыйшлося чытаць, і я так уразілася асобай Іосіфа Вісарыёнавіча, што назвала ў гонар яго сына. Біяграфіі вялікіх людзей дапамагаюць расці, рабіць высновы, каб ісці далей.

Гэта я да таго, што гулец павінен мець разумную галаву. Павінны быць тэарэтычныя заняткі, ты абавязаны ведаць памятку футбаліста: як правільна прыняць мяч, як правільна аддаць пас, гэта ўсё прапісана. Трэнер задае пытанні, ты адказваеш. Такой выразнай сістэмы нам не хапае.

— У чым прынцыповая розніца паміж мужчынскім і жаночым футболам?

— Мужчыны хутчэйшыя фізічна і думваюць яны хутчэй, трэнера чуюць лепш. Мне здаецца, у дзіцячым узросце дзяўчынкам не пера-

— На першым паверсе будынка размяшчаўся... халадзільнік, куды прывозілі мясныя тушы, а на другім — зальчык (пэўна, меншы за памер дывана для вольных практыкаванняў) з пячым ацяпленнем. Тут жа знаходзіўся брыкет для трох печак. Вышыня была недастатковая і, калі круцілі абароты на перакладзіне, то даставалі нагамі столь. Таму менавіта ў гэтым месцы, дзе можа адбыцца дакрананне, у столі выразалі квадрат і павялічылі вышыню. Бярвяно з аднаго боку мацавалася да сценкі, а з другога — да стаяка, са штырамі для рэгулявання вышыні.

ТАЛЕНТ ТРЭНЕРА І ТАЛЕНТ ВУЧНЯ

— І ў такіх умовах пачынаўся шлях да алімпійскага п'едэстала...

— Пра тое, што цяпер можа паказацца неверагодным, я тады і не задумвалася. Сяброўкі, якія разам са мной прыйшлі ў гімнастычную секцыю (каля дзесяці чалавек), надоўга там не затрымаліся. А мне падабалася — і займалася, старалася ўсё рабіць добрасумленна. Канешне, нагузкі, як і ў любога, хто хоча нечага дабіцца ў спорце, былі каласальныя. У Рэнальда Кныша было так: раницай — зарадка, потым — адна трэніроўка, пасля абеду і гадзіны адпачынку — другая, а то і трэцяя. І так — кожны дзень. Ды і з адпачынкам не так, як у іншых дзяўчат. Аднойчы мы з Тамарай Аляксеевай тайком збеглі на танцпляцоўку ў гадзінскім парку, а назаўтра чуюм ад Рэнальда Іванавіча: «Што, натацкаваліся? А сілы на трэніроўку будучь?» Хтосьці ўжо трэнеру паведаміў альбо сам убачыў.

Зрэшты, калі робіш любімую справу, то праца на трэніроўках і пэўныя абмежаванні ў асабістым жыцці цяжарам не з'яўляюцца.